

Annas nyhetsbrev september 2008

Arbetet i EU-institutionerna är i full gång igen efter semesteruppehållet, men saker och ting går inte riktigt som ”man” tänkt sig. Inte nog med att Irländarna ”satte käppar i hjulen” genom att rösta nej till Lissabonfördraget, nu har även delar av EU:s skrytbygge, parlamentet i Strasbourg rasa samman. Så till vår stora glädje inleddes hösten med en ”Strasbourgvecka” i Bryssel. Detta mitt under det Franska ordförandeskapet dessutom, Sarkozy var inte glad!

Parlamentsbyggnaden i Strasbourg har redan från början fått kritik för de höga byggkostnaderna samt miljöproblemen och kostnaderna i samband med flytten 12 gånger om året mellan Bryssel och Strasbourg. För ett tag sedan uppmärksammade man Asbest i delar av byggnaden och nu har alltså taket i sessionssalen rasat ned. Tack och lov att ingen människa skadades när raset inträffade.

Nu har de senaste två omröstningarna lagts i Bryssel medans man reparerat taket och sett över byggnaden i Strasbourg, nästa session är vi tyvärr tillbaka i Frankrike. Hittills har vi sparat mellan 30 och 40 miljoner kronor av skattebetalarnas pengar genom att stanna i Bryssel. Kritiken mot flyttkarusellen har förstås fått ytterligare bränsle, men att få till stånd någon förändring ser fortfarande lika hopplöst ut. Man har ju för säkerhets skull även skrivit in i Lissabonfördraget att parlamentet ska fortsätta sammanträda i både Bryssel och Strasbourg.

Den 9 september var det äntligen dags att lämna in ändringsförslagen på leksakssäkerhetsdirektivet som vi arbetat med i ett år. Det har varit mycket spännande och lärorikt och jag är mycket tacksam över mina duktiga medarbetares hjälp. Nu sätter det riktiga arbetet igång med att försöka övertyga högern om att våra barns säkerhet är viktigare än industrins pengar.

Nu känns det även i parlamentet att valrörelsen börjat, alla passar på sina frågor och det som är viktigt för sitt hemland. Samtidigt är det många viktiga frågor på dagordningen, inte minst klimatpaketet, gränsöverskridande sjukvård och konsekvenserna efter Lavaldomen och andra liknande domar i Europa.

När det gäller Lavaldomen så pågår diskussioner på bred front. I parlamentet har socialutskottet och Jan Andersson skrivit en rapport hur man bör skydda sig från detta i framtiden som vi ska rösta om i oktober. Förhoppningsvis kan man sätta press på kommissionen att göra något. Men diskussionerna om att öppna upp utstationeringsdirektivet för att hindra fler domar av detta slag skrämmer mig eftersom det faktiskt är högern som styr i Europa. Ingen vet hur det kan sluta.

Inom arbetarrörelsen finns olika tolkningar av vad Vaxholmsdomen kommer att innebära för den svenska modellen. Mycket tyder på att den är hotad. En del menar visserligen att Lissabonfördraget stärker de fackliga rättigheterna och att vi så fort som möjligt måste godkänna EU:s nya grundlag. Man menar att domarna och fördraget inte hänger ihop. Många experter menar dock att EU:s grundval om fri rörlighet inte förändras. Vi socialdemokratiska EU-kritiker och delar av LO-kongressen har tidigt krävt att Sverige inte ska godkänna fördraget förens vi fått garantier för att den svenska modellen är skyddad. Även Wanja Lundby-Wedin har sagt att man bör skjuta upp riksdagens omröstning till nästa år. Ska man nu öppna upp för undantag i fördraget för Irland så bör ju Sverige också ha en chans till undantag.

Jag anser att det behövs ett socialt protokoll som säkrar de fackliga rättigheterna kopplat till fördraget. När Sverige röstade om EU-medlemskap 1994 fick vi löfte om att medlemskapet inte skulle hota den svenska kollektivavtalsmodellen. Efter Lavaldomen visar det sig att detta löfte inte var värt något.

I dagarna ska riksdagen meddela när man har tänkt genomföra omröstningen av Lissabonfördraget. Oppositionen har krävt att riksdagen ska vänta med att godkänna fördraget tills regeringens utredning av Lavaldomen är klar i mitten av december, men ska jag tro en stressad EU-minister malmström så gör man allt för att få igenom fördraget innan. Jag hoppas dock att mitt parti ser till att man skjuter på omröstningen om fördraget i riksdagen tills man har hittat en lösning där Europas arbetstagare inte gång på gång blir hotade av den överordnade fria rörligheten.

Däremot är jag fortfarande emot Lissabonfördraget oavsett vad utredningen säger, men av andra skäl som tex. den ökande överstatligheten, militariseringen och ökad makt till de större länderna. Det är också viktigt att vi respekterar Irlands nej och inte mobbar ut det enda land där folket tillåtits säga sin mening. Om ett land förkastade fördragsförslaget skulle allt falla. Det var de solklara spelreglerna som fanns inför folkomröstningen på Irland om Lissabonfördraget. Att EU nu väljer att gå vidare som om ingenting har hänt, observera att man inte gjorde det när fransmän och holländare röstade nej, visar att små stater såsom Irland och Sverige kan köras över även i andra frågor i framtiden. Detta har Sveriges regering och opposition gemensamt ställt sig bakom genom att man inte har åberopat att det inte är acceptabelt med olika spelregler för små och stora medlemsländer. Det är odemokratiskt!

Anna